

חתיכות ג'יימס בונד

גורלן של שורת ה' יפהפיות שתיפקדו במשימותיהן של ג'יימס בונד, הלך בשיטת מבריק, מהיר ואגנטי. 007 נפרד מכל אחת מהן באכזריות, ואת רובן לא ראו יותר על הבד בתפקידים חשובים באמת. הראשונה, אורי

סולה אנדרה (דוקטור נו) קישטה כמה סרטים בינוניים, דיאנה ריג היחידה שנישאה לבונד בסרט (בשירות הוד מלכותה), יוצאת דופן גם בכך שהיא שחקנית-תיאטרון בזכות עצמה, דיאנה ריג נהרגה בסרט, וכך פינתה את מקומה לכל היפהפיות שעמדו בתור. גלוריה הנדר (חייה ותן למות) נעלמה מן הבד לחלוטין.

כ אשר סיפר הנשיא ג'ון קנדי המנוח, לעיתונאים, שסופר המתח האהוב עליו ביותר הוא יאן פלמינג, לא שיער, בוודאי שהוא מניח בכך את היסודות לאחת ה' תעשיות המשגשגות והריווחיות ביותר של שנות ה-60 וה-70. אולם עובדה היא ש' רכילות קטנה זו, על הרגליה הקריאה של נשיאה הטרוד של אמריקה, הפכה קצין בריטי בדימוס, בעל עבר מעורפל למדי בשירות-הביטחון, למולטימיליונר, ועשתה את גיבור ספריו. הלא הוא ג'יימס בונד, סוכן 007 ה'מורשה להרוג', למלך כל המרג' לים; התגלמות הסופר-גיבור, המחזיק גביע

זאת, מבלי להזכיר את כל הברכה שהשפיע בונד על ענפי מיסחר אח' רים. התיקים המרובעים, שצצו לראשונה בידיהם הם כיום תעשייה בפני עצמה. שמ' פניות שממן היה מוכר פעם רק לאגיני טעם, הפכו נחלת-הכלל, ווו קליקו, טנג'יה או דום פריניון, יכולים להודות לו על העלייה התלולה במכירותיהם. יש אפילו מתבדחים שאם אסטון מרטין נאלץ לאח'

השאר, ותחת זאת נפל ושבר את ראשו ואת חשבונות-הבנק של מפקיון). וכשמדב' רים היום על בונד, לא מתחילים מנושאי' הם של הסרטים, לא מהישגיהם הקולנועיים ולא מנקודת-המבט של הביקורת. בראשי ובראשונה, מדברים על סטאטיסטיקה. הסרט הראשון בסידרה, דוקטור נו, עלה קצת יותר ממיליון דולר, שעה שתקציבי האחרונים מסתובבים אישם בקירבת 10

בבת-אחת, נתן רשות לכמה עיבודים טל' וויזיוניים, הבטיח לכתוב פרקים נוספים לסידרה אפשרית על בונד, ניהל משאומתן עם כל מיני גורמים, ואף זכה לראות עיבוד טלוויזיוני באורך של שעה, של קאזינו רויאל (הראשון בסידרת סיפרי בונד) משור' דר באמריקה, ומתקבל באדישות מוחלטת. מיואש במיקצת מן העניין, מכר פלמינג את זכויות ההסרטה של הסרט לבמאי-שחקן

הסוכן בונד כיום

רונה לסגור את שעריה, היה זה משום שבונד לא השתמש במכוניות היוקרה ה' אנגליות הללו בסרטיו האחרונים.

לאן הלכו

כל החתיכים?

ב שנים שחלפו מאז הסרט הראשון (דוקטור נו יצא ב-1962), חלפו דרך הסידרה עשרות שחקנים. לחתיכות, שנמ' צאו בשפע בכל אחת מן ההרפתקאות, ציפה גורל מוזר למדי. אורסולה אנדרס, הונגור בלקמן או לוציאנה פאלוצי זכו לתהילה חולפת, לכמה תפקידים וזוהרים מייד לאחר

מיליון הדולר, כך, למשל, תיפאורה בודדת אחת בסרט החמישי (אתה חי רק פעמיים), המציגה מעבדת מדע-בידיוני בתוך לוע הריגועש, עלתה יותר מן הסרט הראשון כולו. נתון אחר: אף אחד מסירטי בונד לא הפסיד עד היום כסף, ואפילו החלש ביותר מבחינה קופתית, בשירות הוד מל' כותה (בו חלף ככוכב-שביט השחקן האוס' טרלי ג'ורג' לאונבי), היה עדיין עסק של זהב, שכל מפיק היה מתברך בו. בסך-הכל, גרפה הסידרה כולה סכומים הנאמדים ב' מאות מיליוני דולרים, כשהסכום מוסיף ועולה מדיייום, לא רק בזכות הסרט החד' דש, אלא גם בעזרת הפצה חוזרת של הסרטים הקודמים.

היהודי, גרגורי ראטוף, תמורת 6000 דול' רים עלובים, היתה זו השגיאה האחרונה שעשה בניהול הפיננסי של עיסקי בונד. את כל זכויות ההסרטה האחרות מכר, בהמ' שד, לצמד מפיקים מפולפלים בשם הארי זלצמן ואלברט ברוקולי (האתרון מכונה בפ' ידידיו, צ'אבי, בשל מראו העגלגל); מאותו רגע ואילך יכול היה פלמינג לנות בשקט על זרייהדפנה שלו, העשויים זהב, עד ליום מותו, שלושה סרטים מאוחר יותר, ב-1964.

היום, עם הצגת האיש בעל אקדח הזהב מונה הסידרה תישעה סרטים (בל' למנות את קאזינו רויאל, שהוא הממ' זר במישפחה, שניסה להתחכם עליות על

שמפניה ביד אחת (ויועד בדיוק מאיו שנה היבול), חתיכה עולמית ביד השנייה, ומח' סל את כל אויביו בהבל-פיו.

הספרים של פלמינג היו, כמובן, רבי' מכר שעברו, כולם, את גבול מיליון העור' תקים. אלא שזה רק החלק הצנוע ביותר בתוך התעשייה הנוכחית, כי מייד עם התעורר הסקרנות העולמית, מיהרו רישי' תות טלוויזיה ומפיקי-סרטים להתייצב בתור לפני דלתו של פלמינג, בבקשם רשות להפוך את כוכב שירות-הביטחון הצבאי הב' ריטי (M.I.S.) בשר ודם.

מסוחרר מן הבקשות שהופנו אליו מכל עבר, ניסה פלמינג לקפוץ על כמה עגלות

הנבלים של ג'יימס בונד

הנבלים של ה' סוכן החשאי נתנו הזדמנויות לכמה שחקני-אופי להשתעשע כהלכה: רוברט שו, שחקן-תיאטרון והסופר המוכשר התחיל כרד גראנט הרוצח (מרוסיה באהבה) קאריירה קולנועית מז'

